

Nummer 2

15. Januar 1919

68. Aargang

Tale af Ældste Rudger Clawson,

Medlem af de tolv Apostles Kborum,

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 4. Oktober 1918.

Jeg frydede mig i Mødet i Formiddags paa Grund af den inspirerende og styrkende aandelige Indflydelse, som gjorde sig gældende ved Mødet. Personlig var jeg meget glad ved, at Præsident Joseph F. Smith, som har været hvi i længere Tid, var tilstede, hvilket vi naturligvis alle var. Jeg har lyttet med megen Interesse til Præsident Heber J. Grants Vidnesbyrd og formanende Ord, og jeg ønsker ydmygt, Brødre og Søstre, at I i Eders stille Sind vil bede for mig, at jeg maa blive ledet til at sige noget i Eftermiddag, som vil blive belærende til alle, som er forsamlede her.

Brødre og Søstre, vi lærer fra de hellige Skrifter og ved ogsaa fra vor egen Undersøgelse og Erfaring noget angaaende Guds hellige Væsen, ham, som vi er kommen tilstede her i Eftermiddag for at tilbede. Jeg betvivler, at vi tilfulde forstaaer Storheden af Guds Egenstaber. Jeg vil henlede Eders Opmærksomhed paa nogle Skriftudtalelser. Det er sagt angaaende Herren i anden Mosebog, hvor vi læser angaaende hans Åbenbaring til Moses:

„Og Herren gik forbi for hans Ansigt og raabte: Herren, Herren er en barmhjertig og naadig Gud, langmodig og af overvættets Mistundhed og Sandhed.“ (2. Moseb. 34 : 6.)

I det hundrede og tredie af Davids Salmer finder vi to Udtalelser vedrørende Guds Væsen, som er meget betegnende. Vi læser i det 8. Vers: „Herren er barmhjertig og naadig, langmodig og af megen Mistundhed“; og i det 17. og 18. Vers: „Men Herrens Mistundhed

er fra Evighed og indtil Evighed overfor dem, som frygte ham, og hans Retfærdighed mod Børnebørn, mod dem, som holde hans Pagt, og mod dem, som komme hans Befalinger i Hu for at gøre derefter."

Hvor omfattende og langtrækkende er ikke Herrens Kærlighed og Naade! Men erindrer, at uden Afvigelse Guds Naade kun rækker til dem, som ombender sig fra Synd. Dette fremgaar af Israeliternes Historie. I vil erindre, at da Israelliterne vandrede i Ørkenen, forkyndte Moses gentagne Gange for Folket, at de maatte ombende sig fra deres Synder, saa at de, naar de udførte deres Dyringer, kunde blive tilgivne. Hans Mission gif ud paa at bringe Folket til at leve i Overensstemmelse med Herrens Bud og at være i Harmoni med hans Bærk ved at ombende sig fra deres Synder. Siden hen i Tiden, da Døberen Johannes vidnede om Jesus Kristus, gif hans Bestræbelser ligeledes ud paa at bringe Folket til at ombende sig fra deres Synder og tjene Gud. Jøderne havde et stort Tempel i Jerusalem, Templet, der var opbygget efter den babyloniske Landskædet, og de havde „Moseloven“ at rette sig efter. Ikke desto mindre fremgaar det af Bibelen's Ord, at Jøderne havde afveget fra at iagttage Guds Bud. Vi læser i det nye Testamente, at Døberen Johannes prædikede i Judæas Ørken og sagde til Folket: „Ombender Eder, thi Himmeriget er kommet nær.“ Vi læser fremdeles, at efter at Johannes var kastet i Fængsel af den ugudelige Kong Herodes, kom Jesus til Galilæa og prædikede Rigets Evangelium, idet han sagde: „Tiden er fuldkommen og Guds Rige er nær; ombender Eder og tror Evangeliet.“ (Markus 1 : 15.)

Det fremgaar af Evangelisternes Beretning, at Døberen Johannes bar sit Vidnesbyrd i Ørkenen, et stort Antal af Folket i Jerusalem og af Folket i hele Judæa gif til ham, „og de døbtes af ham i Jordans Flod, alle, som bekendte deres Synder.“ (Mark. 1 : 5.)

Vi læser endvidere, at da Johannes „saa mange Farisæer og Sadducæer komme til hans Daab, sagde han til dem: I Ogleunger, hvo viffe Eder at fly fra den kommende Vrede? Værer da Ombendelsens værdige Frugter.“ (Math. 3 : 7.) Men Farisæerne og Sadducæerne forfaste Frelseren, som udtalte et Be over dem. De ombendte sig ikke, men var oprørste; de elskede Mørket mere end Lyset, hvilket fremgif deraf, at deres Gerninger var onde. De gif saa vidt i deres Ugudelighed, at de korsfæstede Jesus Kristus, vor Herre. Som en Folge af deres onde Handlinger blev Jerusalem indtaget af Romerne, og nedtraadt af Hedningerne, og Folket, som Gud paa særlig Vis vilde have velsignet, blev adspredt blandt Nationerne, hvor deres Efterkommere har levet indtil vore Dage, og det jødiske Folk har været hadet og forfulgt paa Grund af det Standpunkt, de indtog paa hin Tid.

Men vi kan se, at Befrielsens Dag gryer for det jødiske Folk. Jerusalem er kommen i en venligshindet, kristen Nations Besiddelse, og denne vigtige Begivenhed vil utvivlsom medføre, at det snart bliver muligt for Jøderne at vende tilbage til Jerusalem, og tilbage til Palæstina, for at opbygge de øde Steder i Landet. I vil erindre, at Frelseren stod paa Oliebjerget og græd over Jerusalem's Indbyggere, idet han sagde: „Jerusalem, Jerusalem, hvor ofte har jeg ikke villet

samle dine Børn, ligesom en Høne samler Kyllingerne under sine Vinger, men I vilde ikke." Disse Frelserens Ord er et Vidnesbyrd om det uomvendte og oprørste Sindelag, som Majoriteten af Føderne var i Besiddelse af, og som jeg før omtalte. Jeg ønsker at paaminde Eder om, Brødre og Søstre, at Guds Værks Fremkomst i vore Dage, idet Kristi sande Kirke atter er oprettet paa Jorden, som Præsident Penrose saa indtryksfuldt har Vidnesbyrd om i Formiddags, kun er muligt derved, at Menneffene ombvender sig fra det falske til det sande og fra Synden i Verden. Allerede i April 1829 sagde Kristus i en Aabenbaring til Joseph Smith og Oliver Cowdery: „Taler intet uden Omvendelse til denne Slægt; holder mine Bud og hjælper til at fremme mit Værk, i Følge mine Befalinger, og I skulle blive velsignede.“ (Bagt. Bog 6 : 9.)

I en Aabenbaring, givet i Februar 1831, siges der, begyndende med det tyvende Vers i det 43. Kapitel:

„Opløst Eders Røst og sparere ikke. Raaber til Nationerne, at de skulle omvende sig, baade Gamle og Unge, baade Trælle og Fri, sigende! Bereder Eder til Herrens store Dag;

Thi dersom jeg, som er et Menneske, opløster min Røst og raaber Omvendelse til Eder, og I hade mig, hvad ville I da sige, naar Dagen kommer, da Tordenen skal lade høre sine Røster fra Jordens Ender, og tale til alle Levedes Øren, sigende: Omvender Eder og bereder Eder til Herrens store Dag.

Saa, og atter, naar Lynet farer fra Ost til Vest og med Tordenrøst taler til alle, som leve, og skal dirre i alles Øren, som høre, sigende disse Ord: Omvender Eder, thi Herrens store Dag er kommen.

Dg atter: Herren skal lade sin Røst høre ud af Himlen, sigende: Giver Agt, o, I Nationer paa Jorden, og hører Ordene fra Gud, som skabte Eder.

O, I Nationer paa Jorden, hvor ofte vilde jeg have forsamlet Eder, ligesom en høne forsamler sine Kyllinger under sine Vinger; men I vilde ikke.

Hvor ofte har jeg kaldet Eder ved mine Tjeneres Mund, ved Engles Sendelse, ved min egen Røst, ved Tordens Røst, ved Lynets Røst, ved Stormens Røst, ved Jordtjælvs Røst, ved stor Hagl, ved Hungersnøds og alle Slags Bestilentjers Røst, ved en Bajans gennemtrængende Lyd, ved Doms Røst og ved Barmhjærtigheds Røst den ganske Dag, og ved Vres og Hæders Røst, og det evige Livs Rigdom, og jeg vilde have frelst Eder med en evig Salighed, men I vilde ikke.

Ser, Dagen er kommen, da min Bredes Skaal er fuld.

Ser, sandeligen siger jeg Eder, disse ere Herrens Eders Guds Ord;

Arbejder derfor, arbejder i min Vingård for sidste Gang — kalder for sidste Gang Jordens Indvaanere,

Thi i min egen bestemte Tid vil jeg komme ned paa Jorden til Dem, og mit Folk skal vorde forløst og regjere med mig paa Jorden;

Thi det store Millennium, om hvilket jeg har talet ved mine Tjeneres Mund, skal komme.“ (Bagt. Bog, 43. Kap., 20—30. V.)

Brødre og Søstre, disse er Kristi Ord, og de stadfæster og bekræfter Profeten Gaiases Udtalelser vedrørende dette Emne. O, hvor stor er ikke Herrens Naade! I 88 Aar har Kirkens Folk advaret Menneffene her hjemme og i fremmede Lande og raabt Omvendelse til Jordens Nationer, men sammenlignelsesvis kun saa af Menneffene har annammet Evangeliet, og nu gaar Guds Straffedomme ud over Jorden af den simple Grund, at vi lever paa den sidste Tid, da disse Ting skulde finde Sted. Herren har erklæret saaledes. Men trods de nærværende urolige Forhold i Verden, saa at Menneffenes Hjertes ængstes, idet

Menneskene ikke ved, hvad der vil komme, saa har vi som et Folk modtaget et herligt Bøste fra Herren, idet han har erklæret ved ny Aabenbaring, i Overensstemmelse med Profetierne, at Millenniumet skal komme, og at de Hellige skal nyde en tusindaarig Fred og Hvile. Dmtalte Profeten Esaias ikke dette Millennium for mere end to Tusinde Aar siden, idet han sagde, at Gud vilde dømme Nationerne og vilde irettesætte mange Folk, „og de skulle omsniede deres Sværd til Hakker og deres Spyd til Høveknive; et Folk skal ikke løfte Sværd imod et andet, og de skulle ikke ydermere øve sig i Krig?“ (Ej. 2 : 4.)

Profeten Mika ytrer den samme Profeti. (Mika 4 : 3.)

Vi kan saaledes være overbeviste om, at der vil komme en Tid, da der ikke mere skal blive ført Krig. Dette er Profeternes Vidnesbyrd, og dette er Guds Tale til hans Folk; og jeg ønsker at sige til Eder, Brødre og Søstre, at det er saa klart for mig som Middagssolens Lys, at Centralmagterne kan ikke vinde Krigen, som føres, thi hvis de skulde vinde Krigen og bringe Jordens Nationer under Militæraag, da kunde de ideelle Principper, som fører til Tusindaarskrigets Oprettelse, ikke blive gennemførte. Brutal Militarisme maa blive undertrykt. Det er tydeligt nok de allierede Nationers Hensigt, at undertrykke og tilintetgøre de Kræfter, som giver sig Udslag i brutal Fremfærd og Udelæggelse af Ejendom.

Jeg siger ikke og er ikke i Stand til at kunne sige, at den Krig, som har været ført i over fire Aar, er den sidste store Krig i Verden. Jeg tør ikke sige dette, men det synes for mig, at denne store Verdenskrig, ubetinget den største, som vi har læst om i Historien, vil sluttelig medføre de undertrykte Nationers Frigørelse og Oprettelsen af Tusindaarskrigets Fredsregering ved Verdens Frelser, Jesus Kristus. Jeg har denne Anskuelse, hvilken jeg ved er i Overensstemmelse med Frelserens Ord, som vil blive opfyldte. Om end Jorden forgaar og Stjernerne falder fra Himlen, hvad der end sker, saa skal dog ethvert Bogstav og enhver Tøddel af Herrens Ord blive opfyldt. Han er Sandhedens Gud og kan ikke lyve, og lad mig gentage for Eder, at det kræves af Menneskene, at de omvender sig og forbedrer deres Livsvandel, som Præsident Penrose saa forstaaeligt og indtrykksfuldt fremsatte ved Mødet i Formiddags.

Nærværende Tid er en Tid, der maner Kirkens Medlemmer til at iagttage den største Alvor. Det er nødvendigt, at alle gennem inderlig Bøn søger Herrens Hjælp og Bistand, og at alle ærer Guds bemyndigede Præstedømme her paa Jorden; det er nødvendigt, at alle Kirkens Medlemmer ærer det saa vigtige Autoritets-Princip, i Henhold til hvilket Præstedømmets Fuldmagt har været givet til Kirken. Nærværende Tid er i Sandhed en Alvorstid, da vi alle burde anstrænge os for at yde vor Tiende og vore Ofringer til Herren. Nærværende Tid maner alle Kirkens Medlemmer til at rette sig efter „Visdomsordet“s Forfrister, nu i Dag og til enhver Tid; og det er nødvendigt, at vi belærer vore Børn om at gøre det samme. „Visdomsordet“ betragter jeg som en Sundhedslob, der er givet os til vor Velsignelse. Ved, at vi retter os efter „Visdomsordet“, styrkes vi i legemlig Henseende og kan gøre

timelig Fremgang, ligesom vi derved erholder Sindets Fred. Dette, at vi iagttager Bisdomsordets Forstrifter bringer os ikke alene timelige Velsignelser, men bringer ogsaa aandelige Gaver til os, saasom Visdom og Kundskab. Hvad der er af højeste Vigtighed for os, er, at vi anraaber Herren i ydmyg Bøn.

Jeg ønsker sluttelig at henlede Eders Opmærksomhed paa Ordene i det sidste Vers af en af Sangene, vi sang i Formiddags. (Taleren oplæste Verset.)

Jeg beder, at Herren vil velsigne os og vejlede os ved sin Aand, hjælpe os i enhver prøvende Omstændighed og give os Kraft til at stride, saa at vi sluttelig kan vinde Sejren, hvilket er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Hand Frihed opnaas ved Adlydelse af Guds Bud.

Artikel af Dr. James E. Talmage, Medlem af de tolv Apostles Rvorum.

„Kommer hid til mig, alle, som ere bjevarede, og jeg vil give Eder Hvile. Tager mit Nag paa Eder og lærer af mig, thi jeg er jagtmodig og ydmyg af Hjertet, saa skulle I finde Hvile for Eders Sjæle. Thi mit Nag er gavnligt, og min Byrde er let.“ (Math. 11 : 28—30.)

Disse Frelserens Ord indeholder i Sandhed en velsignet Indbydelse. Det synes, at Frelseren havde følt sig meget bedrøvet i sit Sind paa Grund af Folkets Vantro, og at han, som han saa ofte gjorde ved flige Lejligheder, havde søgt Styrke i Herren til Faderen. Med den hjælfulde Betsalenhed, som var karakteristisk for Guds Søn, fremsatte han i de citerede Ord, hvilken Trøst alle de vilde modtage, som kom til ham. Vor Frelser havde ved samme Lejlighed udtrykt sin Taknemmelighed til Faderen, fordi han havde givet de ydmyge og jagtmodige af Hjertet et Vidnesbyrd om Sandhedens Lære. Hans Ord vare:

„Jeg priser Dig, Fader, Himmelens og Jordens Herre, at Du har skjult dette for de vise og forstandige og aabenbaret det for de umyndige.“

Med de „vise og forstandige“ menes der i denne Sammenhæng de, som kun i deres egen Indbildning var „vise og forstandige“.

Idet Frelseren henbødte sig til det almindelige Folk, Mængden, der lige havde bevidnet hans Mirakler og lyttet til hans ligefremme, men ophøjede Lærdomme, opmuntrede han dem paaany til at tro paa ham og antage hans Evangelium, og Kristi Tale ved denne Lejlighed er en af de herligste Taler, som har været nedskrevet for Mennesker at læse, og en Tale, i hvilken Kristi bevægede Følelser giver sig tilkende.

Kristi bestemte og inderlig formanende Ord, i hvilke han kaldte Menneskene til Omvendelse og til at komme til sig, var henbødte til Føderne, som i religiøs Henseende var under det jødiske Præstestabs Herredømme, og i rent politisk Henseende var regeret af Romerne. Mange af dem længtes efter at blive udfriet fra Trældømmens Nag, men de var saa undertrykte i aandelig og ogsaa i politisk Henseende, saa deres nationale Selvstændighedsfølelse var brudt, og de fandt sig i

at leve under disse beklagelige Samsundsforhold. Dette var Tilfældet med mange af dem.

Det jødiske præstelige Hierarki prælede af sit ophøjede Stade og sin Myndighed og bestræbte sig for at indbilde det almindelige Folk, at det var et frit Folk, skønt de i Birteligheden var trykte til Jorden og jvedte under Bægten af de mange uretsfærdige Byrder, som var paa-lagte dem, og som Præsterne ikke selv vilde røre med en Finger.

Hvad havde Kristus at tilbyde Folket, hvorved deres Stilling kunde blive bedre? Ikke den Frigørelse, som havde været fremholdt for dem i falske rabbiniske Lærdomme, nemlig at Davids verdslige Rige skulde blive genoprettet, at et mægtigt jødiskt Rige skulde blive oprettet af dem, og at alle andre Nationer skulde blive underkastede dette genoprettede israelitiske Riges Herredomme.

Kristi Rige var ikke, er ikke og vil aldrig blive et blot verdsligt eller politisk Rige. Hans Trone og hans Krone er ikke af jordisk Oprindelse.

Det israelitiske Folk havde bragt sig selv i Trældom. Folkets bortvegne Herlighed og faldne Stilling havde været forudagt som en Straf over Folket, hvis de afveg fra Pagtens Bud og viste sig uvillige til at adlyde deres Fædres Gud. Men, hvad der var en større Byrde for dem end dette, at de stod under Romerne, var den bogstavelige Fornedrelse, de var komne i paa Grund af Præstestabets Misbrug af deres Magtstilling. Den romerske Regering var forholdsvist tolerant og medgørlig, medens de, som paa den Tid sad i „Røse Stol“, fandt en Ære og Forherligelse i at tvinge Folket til i alle Enkeltheder at rette sig efter deres religiøse Raabud og Skriftfortolkninger og deres egenraadige og hejpottelige Anvendelse af Lovens Bud.

Til de overbebyrdede og trætte Jøder kom Tilbudet om Hvile og Fred. Vor Frelser opmuntrede dem til at udføre deres Gerning med Willighed og med et glad Sind, idet de rettede sig efter hans Lærdomme og Formaninger, i Stedet for paa treven Maade og med Uvilje at udføre det Arbejde og iagttage de Ceremonier, som Mojeloven foreskrev, og som de jødiske Rabinere ofte fortolkede paa en Maade, saa „Byrderne“ i Sandhed blev svære for dem. Det jødiske Præstestab havde givet mange spidsfindige Fortolkninger af Mojeloven og havde tilføjet mange Bestemmelser til samme. Frelseren kaldte nu paa Folket til først og sidst at tjene Herren i „Aand og Sandhed“, og ikke efter menneskelige Traditioner og Anordninger; og Frelseren kaldte paa Folket til at komme bort fra den tvungne Tjeneste til den frie efter Evangeliets „fuldkomne Lov“. Men Folkets store Flertal vilde ikke komme til Kristus og ikke følge ham.

Evangeliet, Kristus tilbød Menneskene, var og er den sande Friheds Principper, Principper, som er ubejmittede af al egentærlig Selvwillie. Det er sandt, at Evangeliet kræver, at Menneskene lydigt underkaster sig Herrens Vilje, men om dette kan kaldes et Nag, hvad er da denne Byrde i Sammenligning med den Byrde, som hviler paa dem, som ikke vil underkaste sig Kristi Evangeliums Krav.

Kristi Tilbud, hans Rald og Indbydelse er i fuld Kraft i Dag.

Overtredelse af Herrens Bud er fornemmelig, direkte og indirekte, Nar-sagen til alle Lidelser. Friheden bliver erhvervet ved Adlydelse af retfærdige Lov. Slik Lydighed bringer Sindets Glæde til Menneskene.

Under en Regering, som administrerer Lovene i Retfærdighed, kommer Individerne til at tage Hensyn til deres Medmennesker, og derved berettiges de til at nyde Privilegier og Bestyttelse i Henhold til Lovene.

Uansvarlighed staar i direkte Modstrid til varig Frihed. Efter „demokratistiske“ Principper bliver Individet holdt ansvarlig overfor Samfundet, og hvad er denne „Friheds-Begrænsning“, hvis man vil kalde den saa, i Sammenligning med den Undertrykkelse, som „autokratistisk“ Regering medfører, og som bevirker, at Masserne kommer til at leve under slaviske Forhold. Hvor let er ikke Naget, hvor let er ikke Byrden, og hvor herlige er ikke Betsignelserne, hvor der er en retfærdig Regerings-Administration!

Jesu Kristi Evangelium repræsenterer og er i alle Enkeltheder et Udtryk for den evige Sandhed, som skal sætte Menneskene fri. Det kræver Lydighed og frivillig Undertastelse som Betingelse for Berettigelse til Borgerret i Guds Rige. I det Evangeliets Plan er i Konflikt med Synd, saa, i Stedet for, at Evangeliet har den Virkning, at det gør Menneskene til Slaver og fører Menneskene til Fængsel og Død, bringer det sand og evig Frihed til Menneskene. Dets Vaaben er Overtalelse ved at bringe Menneskene til en Overbevisning om dets Principers Sandhed; dets Vaaben er venlig Indbydelse og vækkende Formaninger. Dets Fjender lider den Straf, som de selv paadrager sig; de bringer Lidelser til sig selv derved, at de forsømmer den Lejlighed, der er givet dem til at erholde Arveret til Guds Rige og erholde sand Frihed; og de affiger deres egen Dom, idet de er Fjender af Sandheden.

Frihedens Opnaaelse ved at adlyde Guds og Kristi Bud var det Thema, som Kong Benjamin, der tillige var en Profet, i Oldtiden fremsatte for sit Folk, da de angergivne anerkendte, at Frelsen skulde tilvejebringes ved Kristus.

Vi læser i Mofiahs Bog (en af Bøgerne i Mormons Bog) i det 8. Vers af 5. Kapitel følgende Ord vedrørende, hvorledes Menneskene kunne erholde Frelse og Frihed:

„Dg ved dette Middel ere I friggjorte, og der er intet andet Hoved, hvorved I kunne blive friggjorte. Der gives intet andet Navn, hvorved Frelse kommer; derfor ønsker jeg, at I skulle paatage Eder Kristi Navn; alle I, som have gjort Paagt med Gud, at I ville være lydige, indtil Eders Livs Ende.“

Til de, som ombender sig og adlyder Guds Bud i vore Dage, siger Herren gennem Profeten Joseph Smith:

„Bliver i den Frihed, hvormed I ere friggjorte; indvikler Eder ikke i Synd, men lader Eders Hænder være rene, indtil Herren kommer.“ (Pagt. Bog 88 : 8.)

Herren har talet, og han siger til alle Mennesker og Nationer Ord som disse: Kom til mig i Tro; tvivl ikke; ombend Eder fra Eders Synder; bliv døbte til Eders Synders Forladelse; og I skal modtage den Helligaand, som skal vejlede Eder ind i al Sandhed; og „Sandheden skal gøre Eder fri“.

Hjertelig Tak!

Tillad mig paa denne Maade at frembære min hjerteligste Tak til Søstende og Venner i den skandinaviske Mission, som paa min 71-aarige Fødselsdag sendte mig en venlig Tante. De mange smukke Kort samt Breve og Telegrammer, saavel fra Norge som fra Danmark, tilligemed de mange nydelige Blomster, der paa hin Dag overrakte mig af Søstende og Venner her i København, har gjort et dybt og varigt Indtryk paa mig, thi jeg ser deri et Udtryk for den Kærlighed og Agtelse, som de Hellige samt mange Venner gemmer i deres Hjerter for os som Herrens ringe, men dog bemyndigede Tjenere. En speciel Tak til Præsident F. F. Samuelson, der foretog den lange Rejse fra Aarhus for at overbringe sin og Søstendes Lykønskning, tilligemed et smukt Gruppe-Billede af de Brødre, som for Tiden indtager de ansværsfulde Stillinger som Konferencepræsidenter i Danmark og Norge. Billedet, der er en Gave fra de før nævnte Brødre, betragter jeg som et Udtryk for disse Brødres Kærlighed og Agtelse for mig, og for mig vil der til Billedet stedse være knyttet mange dyrebare og uforglemmelige Minde fra min nuværende Mission.

Samtidig føler jeg Trang til at takke de Hellige i denne Mission for den Loyalitet, de har lagt for Dagen i kirkelig Henseende ved at opfylde visse evangeliske Pligter, hvortil der knytter sig store og herlige Forjættelser.

Regnskabet for Aaret 1918, der nu snart er fuldført, viser et stort og rosværdigt Fremskridt i det forløbne Aar, trods de i mange Henseender trange og besværlige Tider, vi har oplevet. Priset være Herren for hans store Naade og Omhu for dem, der sætter sit Haab og Tillid til ham! Lader os stedse tjene vor Gud og i al Ydmyghed efterleve alle hans Bud, da behøver vi ikke at ængstes for Følgerne; thi erindrer: „han er trofast, som Eder kaldte“; han vil belønne enhver, som tjener ham af et rent og retskaffent Hjerter.

Hjertelig Tak til alle!

Eders Broder i Kristo
Hans F. Christensen.

Tankesprog.

Den klare Tante afspejler sig i klare Ord og vise Gerninger.

— Solshjertet symboliserer Guds Riges Herlighedsglans.

— Det er ikke Ordenes Mangfoldighed det kommer an paa, men Ordenes Bægt.

— Hele Naturen bærer Vidnesbyrd om Skaberens Almagt.

— Lad en fremmed rose Dig og ikke din egen Mund; en anden og ikke dine egne Læber. (Sal. Ordsp. 27 : 2.)

Afdøde Præsident Joseph F. Smiths sidste Timer.

Dagbladet »Deseret News« indeholder nærmere Meddelelser angaaende Præsident Smiths Død Tirsdag Morgen den 19. November. De sidste to Dage før hans Død havde hans Tilstand forværret sig, og Familiens Medlemmer var kaldte til hans Sygeleje.

Præsident Smiths Virksomhed gennem hans lange Liv har i høj Grad fremmet de kirkelige Interesser i hele Verden, og som en Borger i de Forenede Stater opfyldte han sine Samsundsplichter paa den mest ærefulde Maade. I tidligere Tid var han valgt som Medlem af Utahs lovgivende Forsamling.

Den Kendsgerning, at Præsident Smith var sødt og opvokset paa en Tid, da Kirkens Medlemmer gennemgik mange haarde Prøvelser, og at hans Fader, Patriark Hyrum Smith, led Martyr døden, da han endnu var ganske ung, udviklede hos ham den aandelige Modenhed og Karakterstyrke, der var et Særpræg hos ham, og idet han ved Herrens Hjælp overkom alle Vanstieligheder, blev det muligt for ham paa en udmærket Maade at udføre det saa omfattende Arbejde, som det blev hans Kald at udføre i Livet. Den Kraft og de Betsignelser, som medfulgte Præsident Smiths evangeliste Virksomhed, vil stedse være kendt indenfor Kirken.

Siden hans Søns, Apostel Hyrum M. Smiths Død den 23. Jan. 1918, havde hans Helbredstilstand ikke været god, og han kunde ikke regelmæssig møde sammen med sine Raadgivere eller være tilstede ved de kirkelige Møder. Han var dog i Stand til at være tilstede ved Kirkens sidstafholdte Generalkonference i Salt Lake City i Oktober Maaned, hvor han, som sædvanlig, holdt Abningstalen.

Natten før Præsident Smiths Død var hans første Raadgiver, Præsident Anthon H. Lund, samt Præsidenten for de tolv Apostles Korum, Heber J. Grant, samt Biskop Charles W. Nibley i Værelset hos ham, sammen med andre Medlemmer af Familien. Præsident Smith sagde til dem, at han sølte, at hans sidste Stund nærmede sig, og disse var hans sidste Ord. Søndagen før hans Død talte han fra sin Seng til de af hans Familie, som var nærværende, og omtalte den store Kærlighed, han havde til Kirken og sin Familie. Præsident Smith bevarede Bevidstheden til det sidste. Han døde med det karakteristiske Smil paa Læberne, der havde vundet ham fra mange Venner gennem Livet.

Præsident Smith, som var født i Missouri i 1838, blev allerede i 15 Aars Alderen, som før berettet i dette Blad, sendt paa Mission fra Utah til Hawaii-Øerne. Han udførte mange Missioner. Han blev ordineret til Apostel i 1866. Han indtog Stillingen som anden Raadgiver til tre af Kirkens Præsidenter, nemlig John Taylor, Wilford Woodruff og Lorenzo Snow. I 1901 blev han kaldet til at indtage Stillingen som første Raadgiver til Lorenzo Snow indtil dennes Død. Siden Oktober 1901 har han været Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Præsident Smith, som fra sin Ungdom af deltog i Udviklingen af

alle Utahs Hjelpekilder, og som har været Vidne til den store Udvikling, som har fundet Sted paa næsten alle Omraader, blev med sin praktiske Begavelse ganske naturlig en af Utahs store industrielle og finansielle Ledere. Det laa ham altid paa Hjerte, at Kirkens Medlemmer blev opmuntrede til at virke med Flid saa vel i timelig som i aandelig Henseende, og det var altid magtpaaliggende for ham, at Kirkens Vidner blev anvendte paa den mest hensigtsmæssige Maade.

Omvendelse.

(Efter en Artikel i »Liahona«.)

Naar som helst og hvor som helst Evangeliet har været prædikeret, har Menneskene været befalede og opmuntrede til at tro paa den levende og sande Gud og omvende sig fra deres Synder. En sand Tro paa Gud og paa hans Søn Jesus Kristus og hans Evangelium vil altid lede Menneskene til Omvendelse. I Henhold til Guds Ord behøver alle, som har naaet Ansvarlighedsalderen, at leve i Overensstemmelse med Herrens Bud og omvende sig fra Synd.

Dette, at Menneskene maa omvende sig, bliver meget almindelig forstaaet som kun at mene, at Menneskene maa vise Bedrøvelse, fordi de har handlet forkert. Men denne Opfattelse giver langt fra den sande og dybe Betydning af Ordet „Omvendelse“, som betegner det andet Princip i Evangeliet. Mange Mennesker beklager deres Synder og Daarfab, i Særdeleshed, naar Straffens Haand rammer dem, men ikke desto mindre fortsætter de fra Dag til Dag, og fra Aar til Aar, stiftetvis med at synde og beklage sig over deres Synder og Fejlgreb, idet deres Sorg ikke gaar dybere, end at de begaar den samme Synd om igen. Dette er tilvisse ikke sand Omvendelse, hvilket betyder, at vi vender os fra at gøre, hvad der er forkert, og gør, hvad er ret. Apostelen Paulus fremsætter klart Forskellen mellem, hvad der kun er Sorg over begaaede Synder og hvad der er sand Omvendelse, i de følgende Ord:

„Nu glæder jeg mig, ikke derover, at I blive bedrøvede, men derover, at I blive bedrøvede til Omvendelse; thi I bleve bedrøvede efter Gud, saa at I ikke i nogen Maade have lidt Skade af os. Thi Bedrøvelsen efter Gud virker Omvendelse til Salighed, som ikke fortrydes; men Verdens Bedrøvelse virker Død.“ (2. Kor. 7 : 9, 10.)

Sand Omvendelse mener derfor ikke Sorg alene og Beklagelse over begaaede Synder, men en alvorlig Anstrengelse for at vige bort fra Synden og ophøre med at synde.

Herrens Ord til os gennem hans Profeter og udvalgte Vidner i alle Verdensaldrer har været fulde af Formaninger til Menneskene om at vende sig fra det onde og holde hans Befalinger. Vi bør erindre, at disse Befalinger ikke alene midlertidig gælder, men at de er et Udtryk for Guds Vilje, som den evige Lovgiver. Disse Befalinger er den evige

Retfærdigheds Krav til os, og hvis vi ikke retter os efter disse Krav, kan vi ikke erholde det evige Livs Fryd i Guds Herlighedårige. Straffen, der somme Tider kommer til os som Følge af, at vi ikke har adlydt Guds Bud, betegner ret beset i Virkeligheden Herrens Naade imod os, idet vi derved bliver belærte om vor Vejs Vildfarelse. Hvis vi er iblandt dem, som „hungrer og tørster efter Retfærdighed“, vil vi se Kendsgerningerne, som de er, og lære vore Lektier som vor himmelske Faders sande Børn. Hvis vi vil indtage dette Standpunkt, vil vi ofte, idet vi betragter Følgerne af at overtræde en eller anden af Guds Love, kunne faa en dybere Indsigt i Guds Loves majestætiske Retfærdighed, og Fuldkommenheden af saa vel Naturens Love som Moralbudene og alle aandelige Love. Vi vil komme til Kundskab derom paa en langt bedre Naade end alene derved, at vi teoretisk bliver belærte om Herrens Bud.

Da Døberen Johannes fremstod som Forløberen for Jesus Kristus, var hans Ord: „Omvender Eder, thi Himmeriget er kommet nær.“ Vor Frelser selv fremsatte stedsse som en nødvendig Betingelse for at følge ham, at Menneskene viste sand Omvendelse. Hans Frettesættelser var strænge overfor dem, der vilde følge ham paa Grund af de Mirakler, han udførte, skønt deres Gerninger var onde, ligesom han ogsaa strængt irettesatte de selvretfærdige, for hvem det var saa magtpaaliggende at følge Lovens Bogstav, hvorimod den vigtigere Del af Loven blev forsumt af dem. Kristus fremsatte med stor Tydelighed, at de, som ikke vilde omvende sig fra deres Synder, ikke var i Besiddelse af den livgivende Tro paa ham, og at saadanne ingen Del havde i hans Rige. Ingen kan fortsætte med at synde, og ingen Anstrengelse gøre sig for at leve et bedre Liv, og alligevel være en sand Kristi Efterfølger.

Idet Evangeliet med dets herlige Gaver og Kræfter er gengivet til Jorden i vor Tid, har Kaldet til Omvendelse nu som forhen nøje været knyttet til Evangeliets Budskab, som Eldsterne har bragt til Jordens Nationer. De nærmere Enkeltheder i Forbindelse med Budskabet, som Engelen bragte, der skulde gengive Evangeliets Ord i deres Renhed, efter Apostasiens lange Nat, var kendte af Apostelen Johannes, som nedskrev dette Syn, som han havde, til Vejledning for fremtidige Generationer. Vi læser i Forbindelse med Beretningen om, at en Engel fra Himmelen skulde have det evige Evangelium at forkynde for alle Slægter og Folk, disse Ord: „Frygter Gud og giv ham Æren, thi hans Doms Time er kommen, og tilbed ham, som har gjort Himlen, Jorden, Havet og Vandenes Kilder.“ (Aab. 14 : 7.) Engelen's Budsab skulde lyde til alle Nationer. Endog de saakaldte kristne Nationer kendte kun lidt til Gud, vor himmelske Fader, han, som er „Andernes Fader“, men mange i Kristenheden tilbeder en formløs og upersonlig Gud. Det var denne Livvigelser fra Tilbedelsen af den „sande og levende Gud“, som gjorde det nødvendigt, at Menneskene atter, i Forbindelse med det sande Evangeliums Gengivelse, blev bekendt med Gud. Evangeliet tilkendegiver for os Gud vor Faders sande Natur og Karakter, hans Væsen og Egenskaber, og hans Vilje i Henseende til os. Ligesom i andre Tider, naar Herren har haft en Evangelie-Opvisning paa Jorden, saaledes ogsaa

i nærværende „Tidernes Fyldes Husholdning“, er Hovedvægten lagt paa, at Menneskene omvender sig, at de afviger fra Synd og ialste Værebegreber og lever i Overensstemmelse med Retfærdighedens og Sandhedens Principper, uden hvilket det intet gavner at blive døbt.

Herrens Ord, givet til os i nærværende Tid, er som følger:

„Thi jeg, Herren, kan ikke se paa Synd med den ringeste Eftergivenhed; ikke desto mindre, den, som omvender sig og efterkommer Herrens Befalinger, skal tilgives; og den, som ikke omvender sig, han skal fratages endogsaa det Lys, som han har modtaget; thi min Aand skal ikke trætte med Mennesket evindeligen, siger Hærskarernes Herre.“ (Bogt. Bog 1 : 31—33.)

Vi er ikke færdige med at omvende os og forbedre os, idet vi fortaar Nødvendigheden af at blive døbt og adlyder dette Bud. Vi bliver ikke fuldkomne paa een Gang derved. Som Sidste-Dages Hellige maa vi gøre Anvendelse af Ombvendelses-Princippet, saa længe vi lever. Evangeliet er et vedvarende Kald og Opmuntring til at leve et renere og helligere Liv, saa at vi omsider maa kunne blive fuldkomne, „som Gud, vor himmelfste Fader er fuldkommen.“ De, i hvis Livsvandel Evangeliets Frugter viser sig mest, er de, som vedvarende stræber efter at overvinde det onde og leve i fuld Overensstemmelse med Herrens Vilje. Hvor derimod Sjælens indre Overbevisning om Evangeliets Sandhed har tabt sig, og Vidnesbyrdets Sandhedsbillede i vort Hjerte er blevet dunkelt, og Evangeliets Gaver og Betsignelser ikke er tilstede, der vil det i alle Tilfælde være en Følge af, at vedkommende ikke har gjort en fuld Ombvendelse og ikke tilfulde iagttager at efterleve Herrens Befalinger. Det er nødvendigt, at ethvert Menneske inderligt beder Herren om Hjælp dertil, thi det er ikke muligt for nogen alvorligt at omvende sig og adlyde Evangeliets Bud, undtagen vedkommende modtager Lys og Kraft fra Herren dertil. Hvis vi stedse vil have Ombvendelses-Princippet — det andet vigtige Fundamental-Princip i Evangeliet — i vore Tanker og stedse higer mod Opnaaelsen af større og større Fuldkommenhed, vil vi finde, at Herren da vil give os den nødvendige Kraft dertil, og vi vil blive i Stand til at erholde det evige Livs Raadegaver og den Livsglæde, som bliver Herrens lydige Børn til Del.

Spøds Mennesket saar, skal det ogsaa høste.

(Uddrag af en Artikel af Herbert Rix i »Liahona«.)

Menneskets Liv bliver ikke levet efter en blind Stæbnes Tilskikkelse, men efter den levende Retfærdigheds Principper. Idet vi gennemgaar Modgang, er dette ofte netop vor Betsyttelse, saa at ikke noget værre sker, idet vi maaste, hvis vi ingen Modgang mødte, vilde misbruge vor Frihed og styrte os selv i Glendighed, i moralsk Henseende eller paa anden Maade. Dermed er ikke sagt, at al Modgang, vi møder, er selvforstyd, dog dette er ofte Tilfældet. Ikke desto mindre er al

Modgang, vi møder, hvad enten vi selv har foraarjaget samme eller ikke, af en belærende og opdragende Natur, og hvis vi stiller os i det rette Forhold til de Besværligheder, vi møder i Livet, saa bliver vor Karakter beskyttet derigennem. Vor Skaber kender, hvad enten vi selv har foraarjaget den Modstand, vi møder i Livet, og de Lidelser, vi maa gennemgaa, eller ikke, og hvis vi bestræber os for at lære af Lidelser og leve et saadant Liv, at vi kan komme bort fra Lidelse, da vil dette ogsaa omsider lykkes os. Alle vil sluttelig blive dømt retfærdig af den alvidende og altseende Gud. Der er intet skjult for ham. Ja, hele Universet er ilibe og ligesom stedse bestuer vore Handlinger og eiterlader Afpræg af alt, hvad der foregaar i Verden. Som vi læser i den hellige Skrift: „Der er intet skjult, undtagen det skal komme for Lyset“, thi Herren kender alle Ting, og enhver Handling har sin bestemte Virkning og sætter sit bestemte Præg i saavel den aandelige som den fysiske Verden.

Mange tænker, at de kan lege med Synden og alligevel gaa straffri, men de tager tilvisse sorgelig fejl. Der er ingen Redning for Mennesket og ingen Maade, hvorpaa det kan erholde Guds Betsignelser og Sindets Fred, undtagen det adlyder Guds Befalinger og afstyr Synd under alle Former. Tilvisse er Apostelen Paulus Ord sande, naar han siger:

„Farer ikke vild: Gud lader sig ikke spotte; thi hvad et Menneske saar, det skal han ogsaa høste. Thi den, som saar i sit Rød, skal høste Fordærvelse af Rødet; men den, som saar i Manden, skal høste evigt Liv af Manden. Men naar vi gøre det gode, da lader os ikke blive trætte; thi i sin Tid skulle vi høste, jaafremt vi ikke give tabt.“ (Gal. 6 : 7—9.)

Efferaarskonferencen i Aalborg.

(Fortjat fra Nr. 1.) 6/13

Mødet Søndag Aften.

Mødet begyndte med Afhyngelse af Sangen: „Hvor hen“ og Bøn af Broder J. C. Olsen. Derefter sang Koret Sangen: „En fattig, sorgbetyngt Mand.“

Konferencepræsident Jens Thomsen oplæste et Udsnit fra „Apostlenes Gerninger“ angaaende de vidunderlige Tilkendegivelser af den Helligaand paa Pinsesestens Dag. Han betonedede Apostelen Peters Svar til det Spørgsmaal, der var rettet til Apostlene, og som lød: „I Mænd, Brødre, hvad skulle vi gøre?“ Apostelen Peters Svar var: „Ombønder Eder og hver af Eder lader sig døbe i Jesu Kristi Navn, og I skulle faa den Helligaands Gave.“ (Ap. Gj. 2 : 37, 38.)

Kirkens Eldster ønsker at vise alle Vejen, som fører til Guds Rige, og delagtiggøre alle, som vil adlyde Herrens Befalinger, i Evangeliets hellige Ordinancer.

Til Afveksling blev Sangen: „Før Jorden frem af Kaos sprang“, sunget, hvorefter Præsident F. F. Samuelson fra Aarhus blev kaldet til at tale. Han sagde:

„Vi ved, at det er Jesu Kristi Kirke, vi tilhører. Det er derfor nødvendigt, at vi stedse stræber fremad og opfylder vore Pligter. En af de mange Pligter, vi har at opfylde, er Tiendepligten, og jeg har en uroffelig Tro paa, at de, som opfylder denne Pligt, vil blive rigt velsignede af Herren derfor. Taleren fremhævede, at i Stedet for, at det var en kristelig Handling, var det en ukristelig Handling at døbe upæde Børn, som er uskyldige og „hører Guds Rige til.“ Der er kun et sandt Evangelium, hvilket de Sidste-Dages Hellige forkynder til et Vidnesbyrd for alle Folk. Alle, som adlyder Kristi Befalinger, som de bliver os givne gennem hans Tjenere, vil erholde det evige Liv. Koret sang: „Du, som dømmer og fordømmer.“

Missionspræsident Hans J. Christiansen talte derpaa. Han sagde, at Livet er en Skole, som det ofte er strengt at gaa igennem. Gud var god imod os, at han gav os saa smuk en Jord at bo paa. At der hersker megen Synd og Gledighed paa Jorden, er Menneftenes egen Skyld, som har deres egen fri Vilje og er deres egen Stæbnes Afgørere. Djævelen har ikke saa megen Magt, at han kan tvinge et Mennefte til at synde. Han kan friste os, men ikke mere. Det fører til evigt Liv for den faldne Mennefteslæggt at tro paa Gud, som er vor himmelske Fader, og paa hans Søn, Jesus Kristus, hvis Blod blev udgødt paa Golgatas Kors for hele Mennefteslægten. Der er givet alle Mennefter en Lejlighed til at omvende sig fra deres Synder og adlyde Kristi Evangeliums Lærdomme. Taleren omtalte udførlig, hvorledes Evangeliets Principper og Præstedømmets Fuldmagt var bleven gengivet til Menneftene paa Jorden i vore Dage, idet Joseph Smith blev kaldet af Herren ved Aabenbaring til at udføre en Profets Gerning, og Præstedømmets Fuldmagt var beseglet paa ham og Oliver Cowdery ved Englesendelse.

Til Slutning blev Sangen: „For Dig vi komme, Du Fædrenes Gud“, af sangen, hvorefter Mødet sluttede med Taksigelse af Broder H. B. Gerlach.

Grensmødet Mandag Aften den 29. Oktober.

Mødet begyndte med Aflyngelse af Sangen: „Led os frem, o Gud, vor Fader“ og Bøn af Broder J. C. Olsen. Dernæst blev Sangen: „Salem's Konges Præstedømme“, af sangen. Konferencepræsident Thomsen forklarede Guds Væsen og Egenstaber for de tilstedeværende Søskende og fremmede og bar sit Vidnesbyrd om Sandheden af de Lærdomme, de Sidste-Dages Hellige tror paa.

Broder J. C. Olsen blev indsat som Præsident i Ungdomsforeningen, med Johanne Alitgaard som hans første og Jensine Johansen som hans anden Raadgiver, og Elmly West som Sekretær. Chr. Tranholm blev indsat som Sangleder, og Kredslærerne blev bestilte i deres respektive Stillinger ved enstemmig Vedtagelse. Den finansielle Rapport blev oplæst og blev enstemmigt vedtaget.

Broder Chr. Tranholm bar sit Vidnesbyrd om, at han havde været velsignet af Herren i den Tid, han havde været Sangleder. Han takkede de af Koret's Medlemmer, som trofast havde støttet ham og op-

fjldt deres Pligter som Medlemmer af Koret. Efter Fremføttelsen af de forstellige Forslag og sammes regelmæssige Afgørelse sang Koret: „Elfte Zion.“

Missionspræsident Christianen oplæste fra det 14. Kapitel i Johannes Evangelium Kristi Udtalelse, naar han siger: „I min Faders Hus er mange Boliger.“ Han oplæste ligeledes en Aabenbaring, givet til Profeten Joseph Smith, i hvilken der siges ham, at der er „en Bolig beredt for dem, som annammer Jesu Vidnesbyrd, dem, som er gaaede igennem Døren og vandrer paa Retfærdighedens Veje.“ Disse Udtalelser er i Harmoni med, hvad Paulus skriver til Korinterne, naar han siger, at „en Herlighed er som Solens Glans, en anden som Maanens Glans og atter en anden som Stjernernes Glans“; og at, ligesom en Stjerne overgaar en anden i Klarhed, saaledes skal ogsaa de dødes Opstandelse være. Missionspræsidenten formanede alle til at benytte den kostbare Tid, Gud har givet os, til at ydmyge os for ham og søge at sejre over alle Vanstieligheder og erholde den Krone, som er beredt for Guds trofaste Børn. Han sagde: „Jeg har nu været her i Danmark i 4½ Aar og har prøvet paa i al Ydmyghed at gøre det bedste, jeg kan. Jeg elsker Eder alle, men især dem, som har søgt at virke tappert for Guds Riges Sag. Missionspræsidenten bad fluttelig Herren velsgne alle sandhedsjøgende Sjæle i Jesu Kristi Navn.“

Konferencepræsident Jens Thomsen bragte Missionspræsident Christianen en hjertelig Tak for, hvad han havde gjort for de Hellige, og han udtalte sin Glæde over den gode Tid, Kirkens Medlemmer og Venner havde haft i Konferencen.

Til Slutning blev Sangen: „O Herre, lad mig komme frem“, sunget, og Mødet sluttede med Taksigelse af Broder N. C. Mortensen.

Mødet Tirsdag Aften den 30. Oktober.

Tirsdag Aften afholdt den kvindelige Hjelpeforening et Møde, ved hvilket Søster Karoline Thomsen og Søster Sofia Rasmussen efter eget Ønske blev afløste som første og anden Raadgiver til Præsidentinden i Foreningen, med Tak for deres Arbejde, hvorefter Søster Marie Olsen ved enstemmig Vedtagelse fremdeles blev opholdt som Præsidentinde, med Søster Ingeborg Mortensen som første og Søster Jensine Christensen som anden Raadgiver.

Søstrene havde derefter et godt Program, som blev udført, og efter dette blev der overrakt Missionspræsident Hans J. Christianen en lille Grindringsgave fra Søstene i Aalborg med Tak for hans udførte store Arbejde. Søstrene havde forarbejdet nogle nyttige Ting i det forløbne Aar, som blev solgte ved Auktion til Fordel for gamle og fattige Søstene og syge i Menigheden.

Petrea Olsen, Skrifer.

— Selvbeherstelse er en af de største menneskelige Dyder.

— Et viist Ord er mere værd end tusinde tomme Talemaader.

Kirkens første Præsidentsskab er organiseret.

Ved et Møde, som blev afholdt af de tolv Apostle i Templet i Salt Lake City, Lørdag Formiddag den 23. November, blev et nyt øverste Præsidentsskab organiseret. Tilstede var Apostlene Heber J. Grant, Anthon H. Lund, Rudger Clawson, George Albert Smith, Charles W. Penrose, Orson F. Whitney, David D. McKay, Anthony W. Ivins, Joseph F. Smith, jun., James E. Talmage, Stephen L. Richards og Richard N. Lyman. Kirkens præsiderende Patriark, Hyrum G. Smith, var ogjaa tilstede.

Det blev enstemmigt vedtaget, at hidtilværende Præsident for de tolv Apostles Kvorum, Heber J. Grant, blev opholdt som Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Han blev velsignet og be-
 stiftet til denne Stilling gennem Præsident Anthon H. Lund.

Præsident Grant valgte Anthon H. Lund som hans første Raadgiver og Charles W. Penrose som hans anden Raadgiver. Disse Brødre havde holdt det samme Embede under Præsident Joseph F. Smith. De blev begge velsignede og bestiftede til denne Stilling af Præsident Grant.

Præsident Anthon H. Lund blev i Henhold til sin Senioritet opholdt som Præsident for de tolv Apostles Kvorum. Han blev velsignet og bestiftet til denne Stilling gennem Præsident Penrose.

Rudger Clawson blev bestiftet som fungerende Præsident for de tolv Apostles Kvorum og blev velsignet og bestiftet gennem Orson F. Whitney til at indtage denne Stilling.

Præsident Grant blev opholdt som timelig Forvalter for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige som et religiøst Samsfund.

(Fra »Millennial Star«.)

Dødsfald.

Ældste James George Anderson døde den 13. Oktober i en Alder af 82 Aar. Han blev født i Danmark den 7. Oktober 1836 og kom til Utah i 1866 fra Aalborg Konference. Senere udførte han en længere Missionsvirksomhed i Danmark, hovedjagellig i Københavns Konference. Hans Hustru og to voksne Børn efterlever ham.

Indhold:

Tale af Ældste Rudger Clawson	17	Afsøde Præsident Joseph F. Smiths	
Sand Frihed opnaas ved Adlydelse		sidste Timer	25
af Guds Bud. (Af Dr. James E.		Omvendelse	26
Talmage.)	21	Hvad Mennesket jaar, skal det og-	
Redaktionelt:		jaa høste	28
Hjertelig Tak! (Missionspræs. id.		Etteraarskonferencen i Aalborg . . .	29
Hans J. Christensen.)	24	Kirkens første Præsidentsskab er or-	
Tankesprog	24, 31	ganiseret	32
		Dødsfald	32